

[Holdgaard.]

forhandle om det. Jeg tror derfor ikke, at det vil være muligt at faa pustet Liv i Forslaget. Den højtærede Minister sluttede med at sige, at skulde der være Tale om et Samarbejde, maatte der ske væsentlige, dybtgaaende og principielle Ændringer i Forslagene.

Og saa er der en anden Ting. Den ærede Ordfører rettede en Henstilling til Meningsfæller om at være med. Derved tænker han vel sagtens paa sine egne. Man kan jo ikke forstaa det anderledes, naar man ser et Forslag komme fra et Parti, hvor man har tre Standpunkter. Man har altsaa ikke kunnet blive enig i Partimøderne, og den ærede Ordfører henstiller da til Meningsfæller at være behjælpelige. Nogle af „Meningsfællerne“ skal vel ogsaa være indenfor Partiet Venstre.

Men den væsentligste Motivering for at fremsætte Lovforslaget var dog den, som blev fremhævet saa stærkt, at den nuværende Aldersrente undergravede den økonomiske Moral i Befolkningen. Og dertil har den ærede Ordfører jo faaet Tilslutning fra nogle Kredse. Naar man læser den konservative Presse, f. Eks. „Berlingske Tidende“, vil man kunne se, hvorledes Professor Vinding Kruse forleden skrev, at for hver Dag, der gaar, betyder den nuværende Aldersrente en Føringelse af Folkets moralske Karakter. „Kristeligt Dagblad“, der ogsaa mener at skulle give sit Besyv, skriver, at som Følge af hele den nuværende Ordning uheldige moralske Indflydelse gaar det saadan, at færre og færre sætter en Ære i selv at klare deres Alderdom.

Man kommer ved at høre saadanne Udtalelser og ved at se saadanne Standpunkter fremsat paa Tryk til at stille sig selv det Spørgsmaal: er Moralen hos disse gamle Samfundsborgere, der har slidt sig op gennem tungt Arbejde, som Regel for en lille Løn eller et lille Arbejdsudbytte, ikke lige saa god som Overklassens? Dertil vil jeg sige: jo sandelig, efter min Mening er den som Regel bedre. Derfor duer den Motivering ikke for Fremsettelse af saadanne Forslag.

Jeg kan ikke lade være i denne Forbindelse at nævne, at for mange Aar siden — jeg husker ikke nøjagtig hvor mange, maaske det er en 15 Aar siden — ønskede de jyske Husmandsforeninger at faa Spørgsmaalet om tvungen Folkforsikring drøftet, og vi formaaede da en saa indsigtfuld Mand som Direktør Jensen-Sønderup til at holde et Foredrag om det ved et Sendemandsmøde i Aarhus. Der fremsatte saa Hr. Jensen-

Sønderup de samme Anskuelse om en Folkforsikring, idet han — jeg husker det ikke ordret, men det staar saa klart for mig — var inde paa saadanne Betragtninger som disse: han talte om, hvilken Glæde det var for ham, naar en gammel forslidt Mand eller Kone kom hen til ham og sagde: Vi sætter en Ære i at holde os borte fra Alderdomsforsørgelsen, og han udtalte sig i den Retning, at man i Virkeligheden ikke kunde modtage Alderdomsforsørgelsen med rank Ryg.

Man sad og tænkte: Hvad mon nu de jyske Sendemænd siger til en saadan Fortolkning? Og da sker det, at en Sendemand rejser sig op og spørger Direktør Jensen-Sønderup — det var maaske et nærgaaende Spørgsmaal —: Kan en afgaaet Minister modtage en Pension paa 6 000 Kr. med rank Ryg, en Pension, som han ikke har givet anden Indsats for end sin Arbejdsindsats? Ja, det var naturligt, at man tænkte: Hvis en Samfundsborger faar et større Beløb, kan han saa tage imod det med rank Ryg? Er det det, der er det afgørende? Men Forespørgeren fik ikke noget Svar paa sit Spørgsmaal — det var maaske klogest ikke at svare paa det.

Naar man nu ser paa de her forelagte Lovforslag, saa er Præget jo ægte konservativt, ægte reaktionært, de er byggede over Velhaverinteresser. Man skal fra det 18de til det 65de Aar betale 3 pCt. af Indkomst, der flyder af Arbejde, Erhverv, Formue og lignende. Men det vil altsaa sige: kun for de fattige, ikke for de velhavende. Man stopper, som sagt, op ved de 240 Kr. aarlig, og det hører ogsaa op, naar Kontingentet dækker det fornødne Indskud til en livsvarig Rente. Det er altsaa kun de smaa i Samfundet, man vil blive ved at pine med disse aarlige Indskud, selvfølgelig uden Fradrag, Børnefradrag eller lignende. Ellers kunde man selvfølgelig ikke ramme Smaafolk haardt nok efter konservativ Anskuelse.

Og saa er der yderligere indføjet, at for dem, der ikke svarer Indkomstskat, skal der fradrages 5 pCt. af Arbejdslønnen, som kan tilbageholdes gennem Forsikringsmærker. Under Strafansvar skal denne Lovgivning forvaltes for Arbejdere og Arbejdsgivere. Saa vidt jeg husker, har man endnu ikke faaet Bøderne sat ind i Lovforslaget, det er en af de Ting, man beder Rigsdagen bestemme, hvor store disse Bøder skal være.

I det ene Forslag fratager man Valgretten, hvis hele Beløbet ikke er indbetalt. Dette er unægtelig noget haardt, og man skulde jo tro, at efter de Erfaringer, man har indhøstet, kunde det nu næsten være til-